

• Willem Jan (l) en Henk van Hulst kijken in de tennishal van Valkencourt toe hoe Olga Kalyuzhnaya aan het spinnen is. foto Jurriaan Bakke/Anovaweb.nl

Van Hulst en Kalyuzhnaya spreken taal van het talent

door Linda Derksen

Het blijft al jaren angstig stil aan het tennisfront. Niks geen nieuwe namen maar een wildcard voor Robin Haase en Thimo de Bakker voor het ABN AMRO World Tennis Tournament in Rotterdam. En wrange constatering voor een land dat ook bij de mannen bij beste tien van de wereld wil horen.

Het betekent niet dat ze stilstaan bij de getrouwe Tennis Academy Van Hulst, waar mannen als Menno Oosting, Paul Haarhuis, Jacco Eltingh, John van Lottum, Sjeng Schalken en Mats Wilander hun opleiding genoten. Integendeel. „Trainers die zelf op het hoogste niveau gespeeld hebben, spreken een andere taal dan trainers die deze route nog moeten bewandelen. Neem Haarhuis, het is heel knap wat hij nu doet”, aldus Willem Jan van Hulst. Sinds kort werkt zijn Valkenswaardse tennisschool samen met Kalyuzhnaya Tennis Academy van oud-prof Olga Kalyuzhnaya uit Vught.

Waarom slaan jullie de handen ineen?
 Willem Jan van Hulst: „Ik heb in mijn programma een overschot aan trainers, dus toen er met Maarten Meijs en Rob Brandsma vorig jaar twee wegvielen (beiden naar de Kim Clijsters Academy in Bree, red.), kon ik ook alle tijd nemen om het goed in te vullen. Olga is een oud-speelster van

ons en kent dus het systeem dat wij volgen en de discipline die wij hanteren. En haar man Marcel Gabriel brengt veel technische kennis met zich mee. Ook in de sparring met de meiden is Olga van toegevoegde waarde.”

Kalyuzhnaya: „Als ik met bijvoorbeeld Britt Scheruder een balletje sla, voel ik dingen die we langs de kant niet zien. Bij ons ligt de nadruk op individuele begeleiding, maar ook groepstraining is in het leerproces noodzakelijk. In Valkenswaard kunnen mijn pupillen in een groep meedraaien. En het is een voordeel dat ik er alle abc'tjes ken en Henk als een tweede vader voor mij is. Ik weet dat de spelers zich door Willem Jan goed laten sturen en veel kunnen opsteken van Henks voetenwerk. Mijn sterke kant is het mentale; hoe ga je met het naadje en sleep je een partij uit het vuur als je de mindere bent? Maar jonge meiden zijn vaak onzeker. Het geeft hen rust als elders door een andere trainer nog een keer hetzelfde wordt gezegd.”

Jullie hebben samen genoeg talent onder jullie hoede. Waarom stoot er van uit Nederland dan niemand meer door naar de wereldtop?

„Vluchtgedrag”, is Willem Jan van Hulst (47), eindverantwoordelijk van de tennisschool op Valkencourt, stellig. „Je moet als topsporter in de spiegel durven kijken, maar in Nederland kun je je evenbeeld ontwijken. Echter wat gebeurt er dan in je hoofd, als

je op een achterafbaan in India een derde set verspeelt? De weerbaarheid moet omhoog, maar dat is lastig omdat er in Nederland veel mogelijkheden zijn. Bevalt het hier niet, dan kun je voor een andere tennisschool, andere sport of iets totaal anders kiezen. Kinderen moeten leren trainen. Een mijlpaal neerzetten is wat het uiteindelijk leuk maakt en daar moet je offers voor brengen.”

„Geld is ook een probleem”, stelt Henk van Hulst (74), die in december tijdens het KNLTB Trainerscongres werd geëerd met de Tennis Europe Award voor zijn bijdrage aan de tennissport. „Vroeger gunden mensen je dingen, nu is het een moeilijke tijd qua softsponsoring. We moeten creatief zijn (met bijvoorbeeld Go4Slam, red.) om talenten aan een wereldranking te helpen. De spelers die wij in de top honderd hebben gebracht waren ook niet de geniale tennissers. Dan bewandel je de lange weg, maar dat betekent wel eerst een jaar of vier meer kosten dan verdiensten. De tijdsdruk om de financiën rond te krijgen is een serieuze handicap.”

Willem Jan van Hulst: „Wij leven namelijk maatwerk. Door onze ervaring weten we precies waar we staan in het proces. We scheppen daarom nooit valse verwachtingen naar ouders en spelers en bewaren zo ook de rust binnen de school.”

De topsportcultuur ontbreekt dus deels. Maakt dat het lastig werken?
 Henk van Hulst: „Wij moeten ons na-

tuurlijk naar de Nederlandse normen en waarden schikken. Neem Olga, zij was als speelster fysiek kwetsbaar. In Moskou hebben ze haar in ondiepe gekken op een manier die bij ons niet zou kunnen.”

„Het gaat ook om angst overwinnen en negens voor weglopen”, aldus Kalyuzhnaya (33), die haar tennisschool heeft gevestigd bij De Kreekel in Mariaheide, het privépark van Hanneke Ketelaars. „Ik was veertien jaar en zou een toernooi gaan spelen in Mexico. Toen moest ik van mijn vader op de training met twee benen over het net springen. Ik weet dat je het kan zei hij, maar als je het niet durft hoeft je ook niet op reis te gaan en als je je heen breekt ben je er ook niet klaar voor. Na drie uur werd het donker en sprong ik uiteindelijk makkelijk over het net. Ik was echter zo bang dat ik niet had gezien dat mijn vader het net een halve meter omlaag had gedraaid.”

„Je moet hindernissen inbouwen”, zegt Willem Jan van Hulst, die met nog een voorbeeld komt. „De ranking van Bart Stevens blijkt nog niet toereikend voor het jeugdtoernooi van Roland Garros. Hij kan alleen op toernooien in april nog punten halen. Daarom wilde hij afwijken van het plan en er na zijn trip in Australië al een paar spelen. Wij hebben hem vast laten houden aan de hoofdroute. Zo wordt-ie straks in april gewogen en misschien wel te licht bevonden. Dat hoort ook bij de topsportopvoeding.”

•••
„De spelers die wij in de top honderd hebben gebracht waren ook niet de geniale tennissers”

Henk van Hulst
 tenniscoach